

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

18. Referuntur aliquæ opiniones circa Regulares in ordine ad administrandam Eucharistiam sæcularibus tempore Paschatis, & in articulo mortis, & etiam familiaribus, & seruatoribus actualiter sibi ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76405)

Ni se deue dar credito al Padre Diana, quando trae declaracion de los señores Cardenales en contrario, pues como prouare abaxo, paraque hagan fee estas declaraciones, han de parecer autenticas, y firmadas del Señor Cardenal Presidente de la Sacrada Congregacion, y ligalizadas del Secretario della, y de mas desto han de ser promulgadas con los requisitos, que las demas leyes, y muchos de los Autores citados por la opinion contraria, no disputan la question de Pio IV. porque no tuuieron noticia del.]

5. Ludou. de San Iuan in *sum. q. 8. de Eucharist. art. 3. diffic. 3.* hanc etiam sententiam absolutè, & sine formidine tenet, & Leander de *Sacram. tom. 2. tit. 7. disp. 3. q. 19.* putat etiam hanc sententiam esse probabilem.

6. Idem etiam existimat Tamburinus *opusc. de communione cap. 4. §. 4. à n. 51. vsque ad n. 55.* Quod si aduersus hoc priuilegium obijciat verisimile non esse Pontificem voluisse parochorum iurisdictioni derogare, & ab eorum cura, & sollicitudine oues proprias extirpare; & facile satisfaciet negando hoc priuilegio iurisdictioni parochorum derogari, & ab eorum iurisdictione oues extrahi. Tum quia Pontifex est potissimus parochus, ex cuius licentia, & facultate hæc administratio fit. Tum quia parochis specialibus non admittitur facultas administrandi Eucharistiam suis ouibus, sed retenta eorum facultate alij in eorum leuamen, & adiutorium designantur. Quæ omnia manifestè patent in facultate concessa pro administratione penitentia, quam Religiosi quolibet ante tempore præstant, nec tamen obinde iurisdictioni parochorum derogatur, nec ab eorum cura oues eximuntur. Quod si iterum obijciat per non vsum priuilegium prædictum amissum esse; obstat, quia per non vsum non amittitur priuilegium; quod in grauamen aliorum non cedit, sicuti prædictum est priuilegium. Neque priuilegium cedens in aliorum grauamen amittitur per non vsum, nisi grauari præscribant aduersus priuilegiatum. At nulla est parochorum præscriptio aduersus Religiosos prædicto priuilegio gaudentes, cum à tempore Pij IV. & V. omnes Pontifices successores priuilegia à Pio IV. & V. concessa Religiosis confirmauerint. Adde hoc priuilegium Religiosis concessum esse, nõ vt ex obligatione illo vtantur, sed vt vtantur eo pro suo arbitratu. Quoties autem sic est priuilegium concessum, non amittitur per non vsum.

7. Adde, priuilegium hoc, etsi non fuisset acceptatum à Religiosis Sancti Hieronymi (quibus primò concessum est) potuisset, & posse acceptari à Religiosis aliorum Ordinum participantibus de priuilegiis doctorum Religiosorum S. Hieronymi: præter quam quòd non potest dici amissum hoc priuilegium per renunciationem factam à Regularibus: cum non constet talem renunciationem fuisse acceptatam à Papa: & alioqui renunciatio priuilegij debeat perferri acceptatione eius, qui priuilegium concessit, possitque renuntians mutata voluntate velle vt priuilegio sibi concessio, vsque dum sit acceptata eius renunciatio (vt bene ostendit Bordonus *tom. 2. ref. 52. num. 112. in simili.*) Accedit, quòd difficile est Religiosos amittere sua priuilegia per præscriptionem, sicque iuxta paulò ante dicta possent Regulares in præsentia velle vt præfato priuilegio, etsi antea vti non fuissent.

Vide etiam circa præsentem questionem præter Doctores citatos, Samuëlium de *sepulchris tract. 1. conr. 15. concl. 2. num. 20. cum seq.*

Alibi in Resolutionibus not. primæ præteritæ huius Ref.

8. Sed vt alibi obseruauit, Eminentiss. Cardinalis Lugo, de *Euchar. disp. 18. n. 49.* circa priuilegium Nicolai V. videtur dubitare, primò, quia dicitur concessum à Nicolao V. anno 1458. quod constat esse

manifestè falsum, quia illo anno erat Papa Pius Secundus, qui Calisto III. successit, qui successerat anno 1455. Nicolao V. Ex alio *cap. dubitat. secundò*, quia Rodriguez in Bullario Regulari vbi alias bullas eiusdem Papæ congerit, illius Bullæ non meminit. Sed hæc non admodum mouent Patrem Dicastillo de *Sacrament. tom. 1. tractat. 4. disp. 11. dub. 4. n. 67.* nam in primo potuit esse error in Scriptura in una littera seu nota numeri, quem errorem aliqui alij secuti sint, maximè cum aliquoq. constet in eo conuento sic seruari, & haberi tale priuilegium. In secundo vero capite argumentum est negatum, quòd omiserit illud Rodriguez fortè, vel oblitus, vel quia cum illud fuisset collatum prius pro illo illo Conuentu, non notauit, nec sola illa Bulla omittitur ab eo Auctore, sed alia, quæ vult hominem cogere, vt omnia colligat priuilegia, cum nec Seraphinus, nec Barbosa, nec alij qui hæc postea ex instituto collegerunt potuerint omnia congregare. Addit Lugo si illud fuit solum vnius vocis oraculum, iam cessasse, & reuocatum fuisse per Vrbanum VIII. generalem reuocationem, quòd verum esse, si non fuissent à Pio IV. & Pio V. extensa per Bullas eiusmodi priuilegia, & concessa aliis Monasteriis, & per alios Pontifices, aut etiam illos alij Religiosi per Bullas omnia priuilegia antea quouis modo collata.

9. Verùm his omnibus non obstantibus, ego prorsus puto supradictam sententiam non esse Regularibus practicandam, etiam seculo scandalo, & rixis cum Parochis stante clara declaratione Eminentissimorum Cardinalium facta verbo cum Sanctissimo à me adducta in *part. 6. tractat. 7. disp. 8.* licet ad hanc declarationem teneatur responderi per Tamburinus, & Martinus de San Ioseph *de supra dicta* tamen me citato illam tueri Dicastillus vbi *supra dicta disp. 11. dub. 5. num. 96. & 97.* Vnde merito sententiam superius expressam in fauorem Regularium non ausus est docere nouissimè Pater Vibanus ab absensione in *Theolog. moral. tractat. 2. diffinit. 1. cap. 1. Regula 4. Castro Palaus tom. 4. tractat. 11. part. 19. n. 5.* Suarez de *Religion. tom. 4. tractat. 10. lib. 6. cap. 3. num. 6.* Pellizar. *tom. 2. tractat. 8. cap. 3. sect. 3. num. 231.* & alij.

RESOL. XVIII.

Referuntur aliquæ opiniones circa Regulares in ordine ad ministrandam Eucharistiam secularibus sumptis Paschatis, & in articulo mortis, & etiam familiaribus, & seruitoribus actualiter sibi seruientibus, & intra Monasterium commorantibus, & etiam extra Monasterium degentibus? Ex *part. 11. tract. 2. & Misc. 2. Ref. 16.*

§. 1. Possè circa hoc plura Regulares vigore priuilegiorum docet P. Challanc de *primò Regular. part. 2. tract. 8. cap. 2. per totum.* & ideo alij dant Primò, quòd Regulares possunt Eucharistiam ministrare in Paschate, & in articulo mortis suis familiaribus, & seruitoribus actualiter sibi seruientibus, & intra Monasteria, aut loca eorumdem commorantibus, & sub eorum obedientia videntibus, ac familiaribus, & sub eorum obedientia videntibus, qui hæc commorantibus extra Monasteria degentibus, qui hæc commorantibus extra septa Monasteriorum, quod familiaribus

2. Nec obstat Concilium Tridentinum *sess. 24. cap. 11. de reformat.* non concedere hanc facultatem; nisi familiaribus commorantibus intra Monasteriorum septa, non autem familiaribus commorantibus extra septa Monasteriorum, quod familiaribus

liter declarant Congregatio Cardinalium sub Gregorio XIV. ergo non possunt Eucharistiam ministrare omni tempore famulis extra septa Monasteriorum morantibus, cum clausula reuocatoria priuilegiorum sit iuncta decreto Tridentini.

3. Respondetur primo, ex Roder. tom. 1. quæst. 56. art. 14. Tridentinum esse quoad hoc, & cætera priuilegia reuocatum à Pio V. vt diximus in tract. de priuilegijs in communi, ita vt dicto priuilegio sicuti alijs in foro conscientie vt possint.

4. Respondetur Secundo, Priuilegia Regularium fuisse absolutè in vtroque foro, non obstante Tridentino confirmata, vt in dicto tract. 10. ac propterea illam declarationem Cardinalium interpretu Tridentini, sicut & alias, nihil officere illi priuilegio, sicut nec alijs priuilegijs, cum non sint declaratae nisi sensus Tridentini: Deinde non esse tanti ponderis, vt sæpius diximus, quod possint priuilegia authentica, & authenticè confirmata enervare. Ac sic tenent citatus Rodericus, Marcell à Sancto Benedicto in Scholio in Compens. priuileg. Fulienf. verb. Familiars, §. 1. & 2. & alij.

5. Respondetur Tertio, sub clausula reuocatoria illius capitis non comprehendit priuilegia Mendicantium, cum non exprimantur, quod fieri debet, vt alibi dimis ex Pio V. & Doctoribus.

6. Afferit Secundo, Quod Regulares possunt Eucharistiam ministrare fidelibus, & die eo quo præcepto Ecclesie satisfacere volunt, & sic satisfacere præcepto. Probatur primo, ex concessione Pij V. in u. & infra præcedenti propositione allegata, qua vetatur Episcopis, & Rectoribus, vt non possint cogere Parochianos ad iterum sumendam Eucharistiam, si semel illam tempore Paschali sumpsissent de manibus Regularium. Et ex Concessione Nicolai V. facta Religiosis de Guadalupe anno 1458.

7. Nec obicitas, Tridentinum reuocasse hoc priuilegium, cum alijs probauerimus non reuocasse; Nec item opponas non vsum illius priuilegijs quoniam etiam demonstrauimus alibi, non solum non abrogare priuilegia Regularium, quin & si abrogat, quæ in vtu non confirmata fuerunt.

8. Afferit Tertio, quod licet Regularibus Eucharistiam in die Resurrectionis Dominicæ secularibus porrigere, etiam vt Ecclesie præcepto satisfaciatur.

9. Nec obstat sententia Sacre Congregationis, inserta Breui Innocentij X. in causa Regularium Ciuitatis Burdigalensis contra Illustrissimum Archiepiscopum illius Ciuitatis illam confirmantis, nouissimè emanata, in qua sic pronunciat Instantibus Regularibus, &c. Sacra Congregatio asserit, Archiepiscopum Burdigalensem non posse prohibere Regularibus habentibus priuilegia Apostolica, vt à Dominica Palmarum vsque ad Dominicam in Albis inclusiuè administrare non valeant personis secularibus Sacramentum Confessionis. Possè tamen eisdem prohibere, vt personis secularibus in die Paschalis non administrant Sanctissimum Eucharistie Sacramentum, etsi dictæ personæ seculares in alia die satisfacerint præcepto Ecclesie hac de re edito. In qua duo notanda sunt, Primum Congregationem, prædictam respondendo querelæ Regularium, decernere Archiepiscopum Burdigalensem non posse prohibere, quin Regulares in quindena Paschali non audiant secularium confessiones. Secundum quod notandum est, dictam Congregationem motam à seueripia, absque vlla querela ipsi oblata decernere, dictam Archiepiscopum posse prohibere, ne die Resurrectionis Dominicæ secularibus Eucharistiam ministrant. Ex quibus concluditur, posse Regulares ex priuilegio die Resurrectionis Eucha-

ristiam secularibus porrigere, quia sine illo non possent, cum iure prohibeantur; non posse tamen si ab Archiepiscopo prohibeantur; ergo propositio nostra, quæ asserit absolute posse illam ministrare die Resurrectionis, etiam satisfaciendo Ecclesie præcepto, non subsistit.

10. Responderi posset, primò. Hanc Constitutionem esse Decreti Congregationis Cardinalium dumtaxat confirmantium; ac propterea nihil aliud operari, præter id quod tale decretum operatur, quod cum nullum alium effectum habeat, nisi illum quem habet sententia Doctorum sicut in 1. de priu. in comm. probatum est. Nec si militer prædicta Constitutio, seu confirmatio alium effectum habebit, vt de confirmatione in genere, in proximè citato tractatu etiam probatum fuit: cumque alij DD. non mediocri literaturæ, & famæ in priuilegio euidenti fundati, existimant posse Regularem dare Eucharistiam die Resurrectionis Dominicæ ad præcepto Ecclesie satisfaciendum, etiam Episcopo prohibente, cum sit Pontificia concessio; ac ex consequenti in dependens à voluntate Episcopi, sicque Regularis in illius Priuilegij possessione, idè illius iuri standum est, cum melior sit pars possidentis.

11. Respondetur Secundo, quòd supponendo dictam Constitutionem habere vim legis, & sententie, non propterea per illam derogari huic priuilegio, quoniam licet quoad confessionem in quindena Paschæ sit sententia, non tamen talis est, quoad Eucharistie administrationem, circa quam non fuerat ad Sedem Apostolicam prouocatum, quoad illam Congregatio pronuntia nemine audito, & conueniente; & sic pronuntiatum Papa confirmat, vt ex dicta Constitutione, seu sententia constat, cumque inauditum possidentem, nec Congregatio, nec Papa, nec quilibet alius iudex à possessione velle deicere præsumatur, maximè cum hoc ius Regularium sit ius quæsitum, quod non facile tollitur, nisi partibus super hoc contradictoriè auditis, iuxta Regulam ab Urbano VIII. positam, vt alibi diximus; Nullatenus credibile est dictam Congregationem, & Papam, illa sententia velle huic priuilegio verè iuri quæsitum, si-bique ignoto, cum extra corpus iuris vagetur, derogare.

12. Et tandem asserit Quarto, Quod licet Regularibus, inuitis Parochis, Eucharistiam pro viatico ministrare secularibus in mortis articulo existentibus. Ita tenet in sententia nostra de ministranda Eucharistia in Paschate Ioannes de la Cruz de stat. Relig. lib. 2. cap. 5. dub. 5. concl. 2. Sic etiam absolute ceteri Portel. Ref. 62. & in addit. ad verbum, Sacramentorum administratio, aliarum eius primæ not. Sicimus populos, & Sixtus IV. Bolla, Vestris in hac. Minoribus facultatem ministrandi Eucharistiam fidelibus concedentes, diem vnicum resurrectionis Dominicæ exceperunt; ergo cum exceptio firmet Regulam in contrarium, possunt iisdem in vi illarum confessionum (solo illo die excepto) Eucharistiam ministrare; ac consequenter in mortis articulo.

13. Nec obstat Clementina Religiosi, de priuilegijs, de sepult. prohibentes Regularibus administrare Eucharistiam secularibus in articulo mortis absque licentia Parochi, quoniam tunc habetur licentia Papæ, qui summus est Parochus, & sicut inuito, & contradicente Parocho, posset quis de licentia Episcopi illam administrare secularibus, sic à fortiori de licentia Papæ. Accedit, quod illæ duæ Clementinæ reuocatae sunt à Pontificibus priuilegia confirmantibus, non tamen consulerem Regularibus hoc vt priuilegio, nisi urgente aliqua rationabili causa.

Sup. hoc in
Rel. non loq.
& præteritæ.
Sup. hoc in
tra in Ref.
23. f. Hoc
Ciuitatis
Burdigalensis
contra Illustrissimum
Archiepiscopum
illius Ciuitatis
illam confirmantis,
nouissimè emanata,
in qua sic pronunciat
Instantibus
Regularibus, &c.
Sacra Congregatio
asserit,
Archiepiscopum
Burdigalensem
non posse prohibere
Regularibus
habentibus priuilegia
Apostolica, vt
à Dominica
Palmarum vsque
ad Dominicam
in Albis
inclusiuè
administrare
non valeant
personis
secularibus
Sacramentum
Confessionis.
Possè tamen
eisdem
prohibere,
vt personis
secularibus
in die
Paschalis
non
administrant
Sanctissimum
Eucharistie
Sacramentum,
etsi dictæ
personæ
seculares
in alia
die
satisfecerint
præcepto
Ecclesie
hac de re
edito.
In qua duo
notanda
sunt,
Primum
Congregationem,
prædictam
respondendo
querelæ
Regularium,
decernere
Archiepiscopum
Burdigalensem
non posse
prohibere,
quin
Regulares
in quindena
Paschali
non
audiant
secularium
confessiones.
Secundum
quod
notandum
est,
dictam
Congregationem
motam
à seueripia,
absque
vlla
querela
ipsi
oblata
decernere,
dictam
Archiepiscopum
posse
prohibere,
ne
die
Resurrectionis
Dominicæ
secularibus
Eucharistiam
ministrant.
Ex
quibus
concluditur,
posse
Regulares
ex
priuilegio
die
Resurrectionis
Eucha-

Sup. hoc, &
seq. quamuis
non tam ple-
nè, lege ta-
men infra
doctrinam
Ref. 62. &
aliarum eius
primæ not.
Sup. hoc in
Ref. non præ-
teritæ §. No-
randum. &
in principio.
&
in alijs eius
not.

14. Et hæc omnia afferit Pater Bruno, *vbi supra*, quæ quidem alibi à nobis in pluribus reiecta sunt in variis locis nostrorum operum, & idèd caueant Regulares illa ad praxim reducere. Vide præter alios P. Amicium in *Curs. Theolog. tom. 7. disp. 31. sect. 3. n. 57. cum seq.* qui negat Regulares posse ministrare Sacramentum Eucharistiæ, in articulo mortis, vel pro præcepto annuo adimplendo absque licentia Parochi. Vide etiam Cardinalem Lugo de *pœnitent. dispnt. 18. sect. 2. n. 52. & 53.* profus negantem posse Regulares ministrare Viaticum absque licentia Parochi, vt nouissimè docet Andreas Mendo in *Bull. Cruc. dispnt. 15. cap. 4. num. 40.*

RESOL. XIX.

An Sacerdos Regularis tempore Paschali possit ministrare Eucharistiam secularibus, vt adimpleant præceptum Ecclesiasticum annua Communiois? Ex part. 2. tit. 14. Ref. 73.

Sup. hoc in Refol. seq. & supra in ref. 17. & in ref. 18. §. Assero secundo, & seqq. & infra in Ref. 13. §. Nota quod.

§. 1. Negatiuè respondet Suarez de *Relig. tom. 4. tractat. 10. lib. 9. cap. 3. num. 8.* Portel. in *dubis regular. tom. 1. verb. Sacramentorum administratio. n. 5.* Villalobos in *summa, part. 1. tract. 7. dub. 47. num. 4.* Nugnus *tom. 1. in 3. parte. qnæst. 83. art. 4. concl. 5.* Et in hanc negatiuam sententiam videtur inclinare Fagundez de *præcept. Ecclesiast. 3. lib. 1. cap. 5. n. 16.*

2. Sed affirmatiuam sententiam non ignobiles authores docuisse constat: hi sunt Ioan. de la Cruz de *stat. Religios. lib. 2. cap. 5. dub. 4. concl. 3.* Beia in *resp. part. 4. cas. 4.* Rodriguez *tom. 1. reg. 9. 56. art. 3.* Sorbo in *compend. priuileg. ver. communicare, & alij.* Et hoc ex priuilegio Nicolai V. concessio Monasterio B. Mariæ de Guadalupe Ordinis Diui Hieronymi anno 1458. Quod priuilegium confirmauit viuz vocis oraculo Paulus III. deinde Pius IV. facultates concessas particulariter huic Monasterio, fecit communes omnibus Monasteriis eiusdem Ordinis, vt probat Rodrig. *tom. 1. q. 55. artic. 9.* Qua concessione, & extensione posita, id est, quod tale priuilegium sit commune omnibus aliis Monasteriis supradicti Ordinis D. Hieronymi, sequitur euidenter posse per communicationem eo frui, & vt omnes alios Mendicantes, ac proinde sequitur, posse Sacerdotem regularem ministrare Eucharistiam laicis tempore Paschali, & fideles satisfacere præcepto annua Communiois in Ecclesiis Regularium, & in Lusitania ita fuisse iudicatum in causa Fratrum Minorum, cum quodam Parocho, testatur Fagundez.

3. Nec supradictum priuilegium videtur per non vsum reuocatum. Nam priuilegia Minorum, & per consequens aliorum Ordinum, sunt à Pio IV. confirmata ex certa scientia, & de plenitudine potestatis, quæ verba, vt notat Rodriguez *tom. 1. quæst. 8. art. 3.* confirmat priuilegia, per non vsum reuocata. Adde etiam, quia idem Pontifex non solum confirmauit, sed de nouo concessit dicta priuilegia, & sic de nouo concessit Minoribus per communicationem dicta priuilegia Nicolai V. & Pauli III. Deinde nouissimè Paulus V. confirmauit, & de nouo roborauit priuilegia Minorum & Prædicatorum, etiam per non vsum reuocata. Alia verò argumenta in contrarium inuenies soluta apud Beiam. Vnde ex dictis remanet satis probabilis ista sententia. Sed ego consulere, vt Regulares in tali casu faueant Parochis, & talem sententiam in praxim non deducant.

RESOL. XX.

An seculares satisfaciunt præcepto Communiois Paschalis, si sumant Eucharistiam in Ecclesiis Regularium?

Et explanatur priuilegia Regularium non interire per non vsum nisi post centum annos? Ex part. 6. tit. 7. & Misc. 2. Ref. 58.

§. 1. Alibi hanc quæstionem tetigi, & pro affirmatiua sententia adduxi aliquos Doctores, quibus nunc addo Stephanum Bauny in *Theol. Mor. p. 1. tr. 5. q. 19.* vbi firmat Religiosum mendicantium idoneum ministrum esse dandæ Eucharistiæ, etiam postulant alio die quàm Paschæ, quia Leo X. concessit illis in Franciscana familia regularibus, aliisque religiosum institutum profitentibus in aliquo Ordine mendicantium facultatem ministrandi secularibus Christi corpus concessit, omnibus diebus præterquam Paschæ, & articulo mortis, vel eius periculi: quam à Pio V. renouatam in constitutione 38. declarat hæc eius verba. *Ipsique fideles Sacramentum Eucharistiæ (resurrectionis Dominice festiuitate excepta) sumere, eisque illud per fratres huiusmodi, si licet manducare administrari valeat: nec ad illud faciendum per locorum Ordinarios, aut Ecclesiarum Rectors, seu alios quoscumque, illorum licentia minime requiratur, etiam sub censuris Ecclesiasticis, aut aliis pœnitentiis compelli possint.* Quod & à Paulo eius nominis V. confirmatum Regularibus concessum esse anno 1557. patet ex eius bulla cuius est hoc initium, *Ex Clementis Sciti Apostolica provisione: ergo cum exceptio in non exceptis firmiter regulam, ff. de milit. testam. §. final. Sequitur præfatos Pontifices excludendo solum diem Paschæ in ea opinione fuisse, vt crederent, alios omnes eiusmodi esse, quibus Eucharistiam fidelibus porrigi à Regularibus nihil repugnet.*

2. Et tunc satisfieri præcepto Ecclesiastico, de Communionem quotannis recipienda circa Pascha probatur, Per communionem factam aliquo die diebus, qui continentur hebdomada antecedente Paschæ, aut altera, quæ illud subsequitur, impletur præceptum communionis annua: non possunt ergo honestè, ac licitè eogi seculares, qui die Cœnæ communicarunt in aliqua mendicantium Ecclesia, vt iustum id faciunt in sua parochia, ipso die Paschæ.

3. Obiicitur. Cùm dies Paschatis in citato priuilegio intelligi debeat non materialiter pro solo resurrectionis die: sed formaliter pro toto tempore, quo lex Ecclesiastica de communionem percipiendâ impleri potest, hoc est, à Dominica Palmaram, usque ad Dominicam in Albis inclusiue, vt declarat Eugenius IV. tenetque Suarez *in 3. p. disp. 82. sect. 2.* male à nobis est dictum, quolibet die, excepto Paschæ, posse fideles intra duas hebdomadas citatus ad effectum satisfaciendi præcepto de Communionem annua communicare in Ecclesiis Mendicantium. Respondendum est primò falsum esse Paschæ nomen in Bullis Pontificiæ extendi ad totum tempus, quo lege Ecclesiæ satisfieri debet præcepto de Communionem: ita Beia *part. 4. casu 4.* & sic non sequi fideles posse communicare die Paschæ in Ecclesiis mendicantium, et si possint die Cœnæ. Dicit etiam posse nullum ob hac obiectione fieri doctrinæ nostræ præiudicium: cum concessione Nicolai V. facta religiosis B. Mariæ de Guadalupe anno 1458. Pontificatus eius quartus liceat omnibus Christi fidelibus de eorum manibus in illorum Ecclesia sacro pane refici, die Paschæ, quæ Episcopi aut Parochi licentia.

4. Additum à Paulo III. huic priuilegio & aliis, quo